

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 369/2498

อัยการจังหวัดชลบุรี โจทก์ ส.ต.ต.ปรีชาที่ 1 พล.ต.ท.วิสิทธิ์ 1 พล.ต.ประสารที่ 3 จำเลย กฎหมายลักษณะอาญา ม. 131, ม. 142

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 131, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 142, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยใช้อำนาจตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริตสมคบกันยกยอกทองคำแท่งที่หนีภาษีได้ แล้วปล่อยผู้ต้องหาไป ดังนี้แม้ทางพิจารณาจะปรากฏว่ามีใช้ทองคำแท่งที่หนีภาษีมาก็ดี ก็ยังไม่เรียกว่าข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาต่างกับฟ้องเพราะทองคำของกลางจะเป็นของหนีภาษีหรือไม่ สำคัญและคดีนี้เป็นคดีอาญาแผ่นดินอัยการโจทก์มีอำนาจฟ้อง และเมื่อจำเลยรับทองของกลางจากผู้ต้องหาแล้ว เจตนาทุจริตยกยอกไปเป็นประโยชน์ของตนเสียก็เป็นความผิดฐานเจ้าพนักงานยกยอกทรัพย์แล้วจำเลยจะส่งจำหน่ายทองของกลางนั้นต่อไปอย่างไรไม่สำคัญ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสามเป็นตำรวจประจำการอยู่สถานีตำรวจภูธรอำเภอศรีราชาได้สมคบกันจับกุมตรวจค้นนายหยุดในคดีหานายหยุดลักลอบหนีภาษีนำทองคำเข้ามาในประเทศ แล้วสมคบกันยกยอกทองคำแท่งที่จับได้ ๖๐ แท่งราคา ๓๐๘,๕๕๐ บาท นอกนั้นคืนให้นายหยุดและปล่อยตัวไป ขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๓๑, ๑๔๒, ๖๓, ๒๘ และแก้ไขมาตรา ๓ กับขอให้รับของกลาง จำเลยทุกคนปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยทุกคนผิดตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๓๑ และแก้ไขมาตรา ๓ และมาตรา ๑๔๒ ให้จำคุกจำเลยที่ ๑ ไว้ ๓ ปี จำเลยที่ ๒-๓ คนละ ๒ ปี ลดให้จำเลยที่ ๑ ตามมาตรา ๕๙ เสีย ๑ ใน ๓ คงจำไว้ ๒ ปี ของกลางโจทก์สืบไม่ได้ว่าควรรับอย่างไร ให้คืนแก่เจ้าของ อัยการโจทก์และจำเลยที่ ๑, ๒, ๓ อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยที่ ๑ และ ที่ ๓ ฎีกา ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาจำเลยที่ ๑ เป็นข้อกฎหมายในข้อ ก.และค. คือโจทก์ฟ้องว่าจำเลยสมคบกันทุจริตต่อหน้าที่ยกยอกทองคำที่หนีภาษี แต่ทางพิจารณาได้ความว่าทองคำของกลางเป็นของนายเว่งก็ มีใช้ทองคำที่หนีภาษี ข้อเท็จจริงในทางพิจารณาจึงต้องกับฟ้อง และคดีนี้ไม่ปรากฏว่าใครเป็นผู้เสียหาย โจทก์ฟ้องจำเลยไม่ได้ และศาลสั่งรับฎีกาจำเลยที่ ๓ ในปัญหาข้อกฎหมายข้อ ๓ ข้อเดียว คือเมื่อจำเลยที่ ๑ กับพวกได้ส่งมอบทองให้พันตำรวจตรีจันทร์ ผู้บังคับบัญชาแล้ว การครอบครองทรัพย์สินนั้นก็ขาดตอนไป การที่จำเลยได้รับแจกทองจาก พ.ต.ต.จันทร์จะถือว่าเป็นความผิดนับเนื่องจากการกระทำความครั้งแรกว่าเป็นการยกยอกทรัพย์ตามมาตรา ๑๓๑ นั้นไม่ชอบ ควรเป็นความผิดฐานรับของโจรซึ่งโจทก์ได้กล่าวในฟ้องและไม่ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยในฐานะนี้ ศาลฎีกาเห็นว่าต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยมาแล้ว เพราะคดีนี้จำเลยฎีกาได้เฉพาะข้อกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๒๒๒ ฎีกาจำเลยที่ ๑ ข้อแรกนั้นสาระสำคัญในฟ้องโจทก์กล่าวหาว่าจำเลยใช้อำนาจตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริตสมคบกันยกยอกทองคำแท่งแล้วปล่อยตัวผู้ต้องหาไป ส่วนทองคำแท่งของกลางจะเป็นของหนีภาษีหรือไม่ สำคัญ แม้ทางพิจารณาจะปรากฏว่ามีใช้ทองคำแท่งที่หลบหนีภาษีมาก็ดี ไม่เรียกว่าต่างกับฟ้อง ส่วนที่จำเลยค้านว่าไม่ปรากฏว่าใครเป็นผู้เสียหายนั้นคดีนี้

เป็นคดีอาญาแผ่นดินอัยการโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยได้ ส่วนฎีกาของจำเลยที่ ๓ นั้นเห็นว่า เมื่อจำเลยรับทองคำจากนายหยุดแล้ว เจตนาทุจริตยกยอกทองคำนั้นไว้ เป็นประโยชน์ตนเสีย ก็เป็นความผิดฐานเจ้าพนักงานยกยอกทรัพย์สินไว้โดยบริบูรณ์แล้ว จำเลยจะส่งจำหน่ายทองคำแท่งนั้นต่อไปอย่างไรไม่สำคัญ พิพากษายืน ให้ยกฎีกาของจำเลยที่ ๑-๓

องค์คณะ

วิเทศจรยรักษ์ · ประวัติ ปัตตพงศ์ · ประวัติ ปัตตพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/369/2498>